

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 303/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], a [REDACTED], zastúpených advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Ficek, advokát s. r. o., Žilinská 14, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Milan Ficek, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 40/2004 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 116/2016 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalovaný 1“), a [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalovaná 2“, spolu ďalej aj „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 40/2004 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 116/2016 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie okresného súdu sa začalo 19. februára 2004, keď bola okresnému súdu doručená žaloba žalobcov o náhradu škody proti sťažovateľom ako žalovaným.

3. Sťažovatelia na úvod ústavnej sťažnosti poznamenali, že podali ústavnú sťažnosť 9. novembra 2017, ktorá bola doplnená ich podaniami z 22. januára 2018 a 15. mája 2018. O tejto ústavnej sťažnosti sťažovateľov bolo rozhodnuté nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 375/2018 z 15. novembra 2018 (ďalej len „nález ústavného súdu“). Podľa sťažovateľov sa však ústavný súd vo svojom náleze týmito doplneniami pôvodnej ústavnej sťažnosti nezaoberal, a preto ich uplatnili v tomto konaní pred ústavným súdom.

4. Sťažovatelia sa v ústavnej sťažnosti vyjadrili k znaleckému dokazovaniu v napadnutom konaní okresného súdu tak, že *«všeobecné súdy vôbec nevenovali náležitú pozornosť tomu a nepostupovali v súlade so zásadou rýchlosti konania, keď ustanovili*

znalca, ktorý nebol, podľa jeho vyjadrenia, kompetentný, na zodpovedania okresným súdom položených otázok. Rovnako možno pochybenie okresného súdu vidieť v tom, že v momente, keď súdny znalec nespolupracoval a ostal pasívny neurobil okresný súd žiadne relevantné kroky, ktoré by boli spôsobilé odstrániť tento stav, teda stav keď vznikli v konaní ďalšie prieťahy.

Uznesením zo dňa 10.04.2013 nariadil súd prvej inštancie doplnenie znaleckého dokazovania znalkyňou Doc. Ing. Oľgou Ivánkovou, PhD. z odboru: Stavebníctvo, odvetvie: Pozemné stavby, ktorá mala vypracovať doplnok k znaleckému posudku v lehote 60 dní od prevzatia spisového materiálu. Uvedeným uznesením bol zároveň určený okruh otázok, ktoré mala znalkyňa zodpovedať v znaleckom posudku. Uznesením zo dňa 17.07.2013 bol okruh pôvodných otázok, ktoré mala znalkyňa zodpovedať, doplnený (rozšírený)...

Pani Doc. Ing. Ivánková bola uznesením súdu ustanovená na vypracovanie prvého znaleckého posudku už v roku 2007. Súdom ustanovená znalkyňa však vypracovala predmetný znalecký posudok č. 18/2007 s použitím niekoľko rokov neplatného právneho predpisu -Vyhlášky MF TIR č.83/1796 Zb. o všeobecných technických podmienkach na výstavbu v znení neskorších predpisov. Žiadny iný predpis, týkajúci sa technických podmienok na výstavbu znalec pri vypracovaní posudku nepoužil.

Súd však v otázke použitia neplatného právneho predpisu nemohol dať na právny názor znalkyne, ale mal právnu stránku takéhoto nezákonného konania vyhodnotiť sám a mal už vtedy označiť takýto posudok za neplatný a nezákonný. Znalkyňa sa nemôže relevantne vyjadrovať k právnej stránke takéhoto pochybenia, ktorého sa sama dopustila. Je nesporné, že z jej strany išlo o postup v rozpore so zákonom, či robí jej celý znalecký posudok nezákonným a nesprávnym.

Okresný súd nerešpektoval právoplatné Uznesenie súdu (4C/40/2004-177), ktorým ustanovil znalca a ten zákonným spôsobom nezodpovedal otázky súdu tam uvedené. Takýto postup súdu je v rozpore so zákonom, a v rámci zásady *ius ex iniuria non oritur*, teda z bezprávia nevzniká právo, by súd na takýto dôkaz, vypracovaný v rozpore so zákonom nemal vôbec prihliadať, napriek tomu súdu slúži ako jeden najčastejšie spomínaných dôkazov, o ktorý súd opiera dôvodnosť žalobného návrhu

Znalecký posudok z roku 2014 tak možno v značnom rozsahu vlastne považovať za doplnenie toho pôvodného znaleckého dokazovania z roku 2007.

Dňa 20.09.2013 bol znalkyni doručený súdny spis, avšak znalecký posudok bol súdu doručený až 20.05.2014 (tzn. s polročným oneskorením). V znaleckom posudku navyše absentovali odpovede na otázky zadané odporcami (sťažovateľmi) č. 13 až 17, ktoré znalkyňa odmietla zodpovedať s odôvodnením: „Odpovedať na tieto otázky nie som kompetentná.“

Aj napriek opakovaným upozorneniam zo strany sťažovateľov a naliehaniu na súd, znalkyňa na spomenuté otázky odmieta odpovedať. Navzdory tomu, že ustanovená súdna znalkyňa odmietla časť zadaných otázok zodpovedať, súd na zodpovedanie týchto otázok nepoveril nikoho iného. Pritom uznesenia týkajúce sa doplnenia znaleckého dokazovania sú právoplatné a teda pre súd, sporové strany a znalkyňu aj záväzné. Navyše v dotknutom súdnom konaní považuje súd, ako aj sťažovatelia, zodpovedanie týchto otázok za podstatné.

Sťažovatelia, v snahe domôcť sa odpovedí na všetky otázky zadané súdom ustanovenej znalkyni (tzn. aj na otázky č. 13 až 17) a s tým súvisiacemu uplatneniu ich práva na súdnu ochranu, navrhli podaním zo dňa 31.03.2015 uloženie poriadkovej pokuty pre prieťahy, ktoré znalkyňa spôsobuje svojou nečinnosťou.

Aktivita sťažovateľov s cieľom dosiahnutia odpovedí na otázky č. 13 až 17 vyústila do podania vyjadrenia zo dňa 15.01.2016, v ktorom sťažovateľka v druhom rade súdu prvej inštalácie navrhla, aby bol na zodpovedanie daných otázok ustanovený iný znalec, nakoľko pôvodná znalkyňa uviedla, že na zodpovedanie dotknutých otázok nie je kompetentná.

S poukazom na uvedené sú sťažovatelia v situácii, kedy ani v súčasnosti nie sú otázky č. 13 až 17 zodpovedané, a to aj napriek tomu, že ich v roku 2013 súd prvej inštalácie označil za podstatné a zaviazal znalkyňu zodpovedať ich do 60 dní od prevzatia spisu. Aj napriek výraznej procesnej aktivite k naplneniu uznesení zo dňa 10.04.2013 a 17.07.2013, nedošlo v tomto smere k zjednaniu nápravy.

Sťažovatelia nemajú vedomosť ani o tom, ako sa súd vysporiadal s návrhom na uloženie poriadkovej pokuty znalkyni a návrhom na vymenovanie nového znalca...

Okrem toho, je uvedený postup možné zo strany okresného súdu vnímať ako bezdôvodné tolerovanie nerešpektovanie súdnych rozhodnutí zo strany znalca. Zjednodušene povedané, okresný súd si bol vedomý, že takýmto konaním znalca vzniknú len ďalšie zbytočné prieťahy v konaní, no napriek tomu nevykonal žiadne efektívne kroky na

odstránenie tohto stavu a právnej neistoty. Nehovoriac o tom, že tieto odpovede mali význam pre rozhodnutie vo veci samej.

... tolerovanie pasivity znalca možno pričítať na ťarchu súdu, keďže ide o postup súdu, ktorý namiesto odstránenia stavu právnej neistoty spôsobuje zbytočné a nedôvodné prietahy v súdnom konaní.

Doposiaľ vykonané znalecké dokazovanie považujeme za zmarené, a v konaní absolútne nepoužiteľné, keďže... stavba, ktorá mala byť (podľa žaloby) poškodená našou nepovolenou stavebnou činnosťou, bola v roku 2008 žalobcami nezákonným spôsobom zlikvidovaná.».

5. Sťažovatelia ďalej komentovali vstup vedľajšieho účastníka do napadnutého konania okresného súdu tak, že „*dňa 03.12.2015 súdu oznámilo vstup do konania OZ Naša Rodinka ako vedľajší účastník na strane žalovaných. Proti vstupu podali námietky žalobcovia v prvom až štvrtom rade a dňa 25.01.2016 aj žalovaná v druhom rade.*

Dňa 29.02.2016 súd prvej inštancie rozhodol uznesením č.k. 4C/40/2004-1404 iba o námietkach žalobcov v prvom až štvrtom rade a pripustil OZ Naša Rodinka ako vedľajšieho účastníka. Vzhľadom na to, že o námietke podanej žalovanou v druhom rade súd prvej inštancie opomenul rozhodnúť, podala dňa 07.03.2016 žalovaná v druhom rade odvolanie proti spomenutému uzneseniu zo dňa 29.02.2016.

Až dňa 15.11.2017 Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd, o podanom odvolaní žalovanej v druhom rade rozhodol uznesením, pričom toto rozhodnutie bolo stranám doručené až v priebehu januára 2018.

Nesprávne a nezákonné uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 29.02.2016 odvolací súd účinne zrušil až po takmer dvoch rokoch. Pritom ak by súd prvej inštancie v rozpore so zákonom neopomenul námietku žalovanej v druhom rade zo dňa 25.01.2016 a rozhodol o nej v zmysle procesných predpisov už v rámci uznesenia zo dňa 29.02.2016, nemuselo dôjsť k ďalším zbytočným prietahom v konaní vo veci samej, a to v dĺžke necelých dvoch rokov.

Spomenutý neefektívny a nezákonný postup súdu prvej inštancie poukazuje tiež na dôvodnosť podanej ústavnej sťažnosti na prietahy v súdnom konaní.“.

6. Podľa sťažovateľov „*prieťahy vzniknuté v tomto konaní možno teda jednoznačne pričítať na stranu súdu prvej inštancie a tiež na stranu odvolacieho súdu, ktoré svoj nesprávny a zdĺhavý procesný postup najskôr zavřšili nezákonnými rozhodnutiami, ktoré boli po následnom zásahu Ústavného súdu zrušené. Sporové strany sa tak ocitli v konaní, ktorého dĺžka ďaleko presahuje prípustnú hranicu, nakoľko od začatia konania už uplynulo viac než 15 rokov.*“.

7. Na základe už uvedeného sťažovateľa v petite ústavnej sťažnosti navrhujú, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie ich v bode 1 označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní a postupom krajského súdu v napadnutom konaní. Sťažovatelia tiež žiadajú o priznanie finančného zadosťučinenia v celkovej sume 60 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 415,51 €.

8. Ústavná sťažnosť po jej doručení ústavnému súdu nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola prejednaná vo IV. senáte ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duřa a Ladislav Duditř.

II.

Relevantné ustanovenia právnych prepisov

9. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.A K namietanému porušeniu práv sťažovateľov postupom okresného súdu v napadnutom konaní v období do jeho posledného úkonu zohľadneného v náleze ústavného súdu a postupom krajského súdu v napadnutom konaní

16. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

17. O namietanom porušení práv sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v totožnom konaní a postupom krajského súdu tiež v rovnakom konaní už bolo rozhodnuté spomínaným nálezom ústavného súdu. V tomto konaní preto ústavný súd časť ústavnej sťažnosti vzťahujúcu sa na obdobie do posledného úkonu okresného súdu zohľadneného v náleze ústavného súdu a rovnako časť ústavnej sťažnosti týkajúcu sa napadnutého konania krajského súdu odmietol ako neprípustnú z dôvodu prekážky *res iudicata* podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

18. Nad rámec ústavný súd poznamenáva, že v náleze ústavného súdu bolo okrem iného konštatované:

«uvedeným spôsobom bol predmet vymedzený uznesením o prijatí predmetnej sťažnosti na ďalšie konanie. Právny zástupca sťažovateľov však vo svojom stanovisku k vyjadreniam súdov (bod I/3.3 nálezu) namietal, že „Odvolací súd sa však vôbec nevyjadril k nedôvodným priet'ahom, ktoré vznikli v rokoch 2008 až 2010“, teda ku konaniu krajského

súdu vedeného pod sp. zn. 5 Co 260/2008. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že vzhľadom na predmet konania vymedzeného sťažnosťou sťažovateľov a uznesením ústavného súdu o jej prijatí na ďalšie konanie sa krajský súd k tomuto konaniu/obdobiu nemusel vyjadrovať a ústavný súd sa tiež nemohol týmito návrhmi sťažovateľov zaoberať...»

19. Z citovanej časti nálezu ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd sa zaoberal doplneniami pôvodnej ústavnej sťažnosti z 22. januára 2018 a 15. mája 2018. Ústavný súd neposudzoval z už uvedených dôvodov konanie krajského súdu vedeného pod sp. zn. 5 Co 260/2008, ktoré ani sťažovatelia nenamietali v petite pôvodnej ústavnej sťažnosti.

III.B K namietanému porušeniu práv sťažovateľov postupom okresného súdu v napadnutom konaní v období po jeho poslednom úkone zohľadnenom v náleze ústavného súdu

20. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak ústavný súd pri jej predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak teda ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06). Za dôvody zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti treba v zmysle judikatúry (napr. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 211/08, II. ÚS 640/2016) považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého súdu a ich ústavnoprávny rozmer a únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práv, ktorých porušenie sa namieta, vrátane posúdenia, či tieto

pochybenia, resp. nedostatky reálne spôsobili alebo mohli spôsobiť sťažovateľovi ujmu na jeho ústavou zaručených právach.

21. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní po právoplatnosti nálezu ústavného súdu.

22. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“, ktoré je zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

23. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že konanie bez zbytočných prietahov nemožno presne časovo ohraničiť (II. ÚS 26/95) a že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne.

24. Z lustrácie ústavného súdu bol zistený tento priebeh napadnutého konania okresného súdu v období po poslednom úkone okresného súdu zohľadnenom v náleze ústavného súdu:

- pojednávajúce nariadenie na 26. september 2018 bolo zrušené, pretože súdny spis sa nachádzal na ústavnom súde od 10. augusta 2018 do 3. októbra 2018;
- 8. októbra 2018 určil okresný súd termín pojednávania na 27. november 2018;
- 27. novembra 2018 sa vo veci konalo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej;

- rozhodnutím predsedu okresného súdu bola zákonnej sudkyňi predĺžená lehota na písomné vypracovanie a odoslanie rozsudku vyhláseného 27. novembra 2018 do 27. januára 2019;

- 28. januára 2019 bol účastníkom konania zaslaný rozsudok okresného súdu z 27. novembra 2018;

- 4. februára 2019 bol súdny spis predložený ústavnému súdu;

- 20. februára 2019 bolo okresnému súdu doručené odvolanie žalovaného 1 proti rozsudku okresného súdu z 27. novembra 2018 a 11. marca 2019 bolo okresnému súdu doručené odvolanie žalovanej 2 proti rozsudku okresného súdu z 27. novembra 2018;

- 10. júna 2019 bol súdny spis vrátený z ústavného súdu;

- 10. júla 2019 boli žalobcom zaslané odvolania žalovaných (sťažovateľov) s výzvou na vyjadrenie k odvolaniam;

- 1. augusta 2019 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalobkyne 2 k odvolaniu žalovaného 1 a 2. augusta 2019 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalobcov k odvolaniam žalovaných (sťažovateľov);

- 5. septembra 2019 bola žalovanému 1 doručená výzva na vyjadrenie k vyjadreniu;

- 9. septembra 2019 bola žalovanej 2 doručená výzva na vyjadrenie k vyjadreniu;

- 17. septembra 2019 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalovaného 1 k vyjadreniu žalobcov;

- 19. septembra 2019 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalovanej 2 k vyjadreniu žalobcov;

- 2. októbra 2019 boli žalobcom doručené uvedené vyjadrenia spolu s výzvou podľa § 374 ods. 2 Civilného sporového poriadku;

- 14. októbra 2019 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalobcov k vyjadreniam žalovaných (sťažovateľov);

- 22. októbra 2019 bolo vyjadrenie žalobcov zaslané žalovanému 1 a žalovanej 2 na oboznámenie sa podľa § 374 ods. 3 Civilného sporového poriadku.

- 25. novembra 2019 bol súdny spis bol predložený krajskému súdu. Na krajskom súde sa o odvolaniach proti rozsudku okresného súdu z 27. novembra 2018 vedie konanie pod sp. zn. 5 Co 268/2019, o ktorom dosiaľ nebolo rozhodnuté.

25. Ústavný súd konštatuje, že v období po poslednom úkone okresného súdu zohľadnenom v náleze ústavného súdu tento konal v napadnutom konaní plynulo, bez prieťahov. Okresný súd opätovne rozhodol vo veci samej rozsudkom z 27. novembra 2018, proti ktorému sťažovatelia podali odvolanie. Po vykonaní úkonov, ktoré súviseli s podanými odvolaniami sťažovateľov, 25. novembra 2019 okresný súd predložil súdny spis krajskému súdu na účely rozhodnutia o odvolaní, o ktorom nebolo dosiaľ rozhodnuté. Ústavný súd zoberal do úvahy aj skutočnosť, že súdny spis sa nachádzal mimo dispozičnej sféry okresného súdu približne 6 mesiacov (od 10. augusta 2018 do 3. októbra 2018 a od 4. februára 2019 do 10. júna 2019), keď okresný súd nemohol ovplyvniť priebeh napadnutého konania.

26. Z týchto dôvodov ústavný súd nevzhládol existenciu takých skutočností, ktoré by zakladali možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní v období po jeho poslednom úkone zohľadnenom v náleze ústavného súdu po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

27. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu